

CUVIOSUL LAVRENTIE FĂCĂTOR DE MINUNI AL CERNIGOVULUI (20 IANUARIE)

❖ „Cândva în tinerețile mele eram foarte frumoasă și bogată, *ne povestește măicuța R.* Venisem la Părintele după binecuvântare ca să mă căsătoresc.

Părintele m-a ascultat cu atenție, iar la sfârșit îmi spuse:

– Caii vor pieri, grădinile se vor usca, bogățiile se vor pierde, dar mănăstirea va dăinui peste veacuri, încă nu te căsătorești...

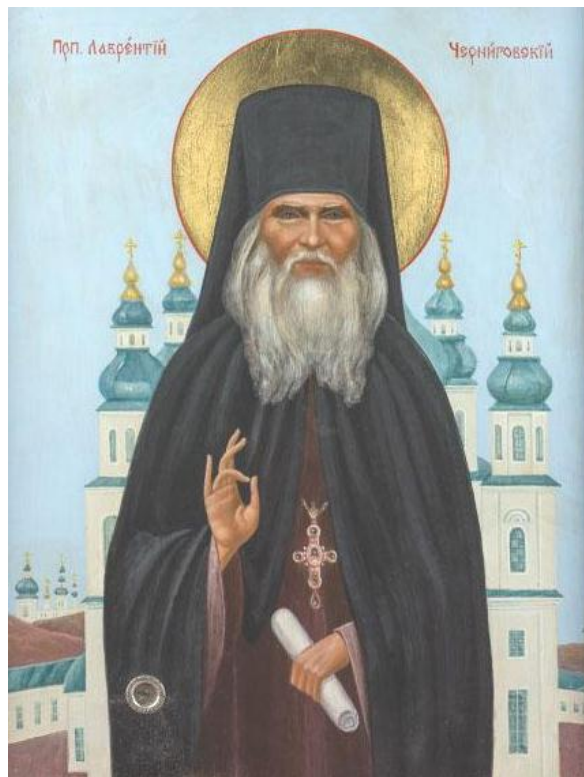
La scurt timp după discuția cu Părintele, a început războiul și totul s-a ruinat.

Mirele mi-a fost luat la război, iar eu m-am hotărât să merg la mănăstire.“

În acest fel s-a împlinit cuvântul Părintelui, iar măicuța care ne-a povestit locuiește și acum în mănăstire, amintindu-și cu drag de Părintele.

❖ La un moment dat la mănăstire a fost un mic accident, ne povestește Maica M. E.:

Eu am căzut din pod și mi-am zdrobit rotula la picior. Mergând la spital, doctorii mi-au spus că nu voi mai putea îndoi piciorul niciodată și că de acum voi merge numai cu ajutorul cârjelor. Părintele s-a uitat la piciorul meu și mi-a spus că va face rost de „un unguent scump“. Timpul trecea, Părintele neîncetat se ruga pentru mine iar piciorul meu a început a se vindeca. Totuși nimeni nu spera că voi mai putea îndoi piciorul. Și cum eram eu necăjită că încă nu puteam merge, numai ce îl aud pe Părintele: ”Nu fi tristă, că o să vină o vreme când ai să vii fuga la mine.”

Sfântul Lavrentie de la Cernigov,
icoană

Și într-adevăr, pentru rugăciunile Părintelui, piciorul meu s-a vindecat, iar eu am venit fuga la Părintele, fără cârje, și căzând în genunchi în fața lui, am dat slavă lui Dumnezeu pentru harul cu care l-a înzestrat pe iubitul nostru stareț, Părintele Lavrentie.

❖ Încă pe când eram soră de mănăstire, ne povestește o altă măicuță, am fost diagnosticată de medici cu hipertiroidie (creșterea în volum a glandei tiroide). Medicii mi-au spus că este o formă foarte gravă (gușă internă) și că nu voi trăi mai mult de trei ani. Am plâns mult și m-am adresat Părintelui cu necazul meu, iar el cu glas liniștit mi-a spus: ”Nu plânge, căci nu va fi chiar după ei!”

Și mi-a pus mâna lui binecuvântată pe gâtul meu, pe locul unde era glanda tiroidă, spunând în acest timp o rugăciune, pe care nu mi-o mai aduc aminte, iar la sfârșit a adăugat: „Cât timp a crescut, atâta timp să descrească“.

Peste câteva zile l-am văzut în vis pe Sfântul Teodosie care m-a binecuvântat și m-a miruit pe gât. Într-adevăr, umflătura de la gâtul meu (gușa) a început să se micșoreze, și în trei ani de zile a dispărut de tot. Iar eu m-am însănătoșit și m-am închinat Sfântului Teodosie cu laude, mulțumindu-i Părintelui Lavrentie pentru sfintele sale rugăciuni. Acum am 62 de ani și cânt cu bucurie în corul bisericii.

(Viața, învățăturile și minunile Sfântul Lavrentie, de la Cernigov, traducere din limba rusă)